

Název judikátu: Krádež
Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 24.03.2021
Spisová značka: 4 Tdo 231/2021
ECLI: ECLI:CZ:NS:2021:4.TDO.231.2021.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Krádež
Dotčené předpisy: § 205 odst. 1,4 písm. c) tr. zákoníku
Kategorie rozhodnutí: C

4 Tdo 231/2021-1602

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 24. 3. 2021 o dovolání obviněného **Z. P.**, nar. XY v XY, bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 3 To 624/2019, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 4 T 149/2017, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 4 T 149/2017, byl obviněný Z. P. uznán vinným ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kterého se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že (včetně pravopisných chyb a překlepů):

„si po předchozí vzájemné dohodě vytipovali v katastrální mapě v katastrálním území XY, obec XY, okres XY, lesní pozemky na parcelách č. XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, které byly ve výpisu z katastru nemovitostí zapsány na F. H., zemřelého dne 30. 9. 1985, a v přesně nezjištěném období nejméně od listopadu 2015 do začátku ledna 2016 zde provedli nejprve geodetické vytyčení uvedených pozemků a poté neoprávněnou těžbu dřevní hmoty, a takto odcizili

1) z parcel poškozeného dědice M. H. č. XY - 71,91 m³ smrku v hodnotě 125 894 Kč, 99,18 m³ borovice v hodnotě 166 324 Kč, 224,51 m³ jedle v hodnotě 356 405 Kč, 2,64 m³ buku v hodnotě 2 796 Kč, 5,22 m³ břízy v hodnotě 5 220 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 656 639 Kč, z parcely č. XY - 36,50 m³ smrku v hodnotě 81 840 Kč, 94,05 m³ borovice v hodnotě 154 706 Kč, 136,08 m³ buku v hodnotě 168 738 Kč, 7 m³ břízy v hodnotě 7 000 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 412 284 Kč, poškozenému M. H. tak v souhrnu způsobili škodu ve výši nejméně 1 068 923 Kč,

2) z parcel poškozené dědičky R. L. č. XY - 18,72 m³ borovice v hodnotě 29 016 Kč, 1,57 m³ buku v hodnotě 1 570 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 30 586 Kč, z parcely č. XY - 197,40 m³ smrku v hodnotě 359 664 Kč, 67,32 m³ borovice v hodnotě 112 440 Kč, 1,14 m³ jedle v hodnotě 1 805 Kč, 4,41 m³ buku v hodnotě 4 674 Kč, 0,50 m³ břízy v hodnotě 500 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 479 083 Kč, z parcely č. XY - 15,60 m³ smrku v hodnotě 29 328 Kč, 81,84 m³ borovice v hodnotě 131 148 Kč, 1,19 m³ jedlev hodnotě 1 887 Kč, 0,26 m³ buku v hodnotě 260 Kč, 0,94 m³ břízy v hodnotě 940 Kč, tedy dřevní

hmotu v celkové hodnotě 163 563 Kč, z parcely č. XY - 12,18 m³ smrku v hodnotě 22 315 Kč, 18,07 m³ borovice v hodnotě 29 636 Kč, 18,48 m³ jedle v hodnotě 29 337 Kč, 0,91 m³ buku v hodnotě 910 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 82 198 Kč, poškozené R. L. tak v souhrnu způsobili škodu ve výši nejméně 755 430 Kč,

3) z parcel poškozeného dědice F. H. č. XY - 2,58 m³ smrku v hodnotě 4 742 Kč, 60,26 m³ borovice v hodnotě 96 413 Kč, 0,46 m³ buku v hodnotě 460 Kč, 0,21 m³ břízy v hodnotě 210 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 101 825 Kč, z parcely č. XY - 3,18 m³ smrku v hodnotě 7 190 Kč, 11,04 m³ borovice v hodnotě 17 112 Kč, 3,29 m³ jedle v hodnotě 5 668 Kč, tedy dřevní hmotu v celkové hodnotě 29 970 Kč, z parcely č. XY - dřevní hmotu v celkové hodnotě 2 873 Kč, poškozenému F. H. tak v souhrnu způsobili škodu ve výši nejméně 134 668 Kč,

všem poškozeným tak v souhrnu způsobili škodu ve výši nejméně 1 959 021 Kč. “

Za uvedené jednání byl obviněný Z. P. odsouzen podle § 205 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tři) let. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 4 (čtyř) let. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obviněnému uložena povinnost, aby v průběhu zkušební doby vedl řádný život, zejména, aby podle svých sil uhradil škodu způsobenou trestným činem. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl obviněnému dále uložena trest zákazů činnosti spočívající ve výkonu funkce odborného lesního hospodáře na dobu 3 (tři) let.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obviněným uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozeným

- M. H., narozenému XY, bytem XY, částku ve výši 1 068 923 Kč,
- F. H., narozenému XY, bytem XY, částku ve výši 134 668 Kč,
- R. L., narozené XY, bytem XY, částku ve výši 755 430 Kč.

Poškození M. H. a R. L. byli odkázáni podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytky svých uplatněných a nepřiznaných nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození Lesy České republiky, s.p., a Obec XY odkázáni se svými uplatněnými a nepřiznanými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tímto rozsudkem bylo rozhodnuto také o vině a trestu obviněného M. K.

Proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 4 T 149/2017, podal obviněný Z. P. v zákonné lhůtě odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 3 To 624/2019 tak, že odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 3 To 624/2019, podal obviněný Z. P. prostřednictvím svého obhájce dovolání opírající se o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Na úvod navrhuje, aby Nejvyšší soud v nadepsané trestní věci aplikoval ust. § 265o odst. 1 tr. ř. a odložil vykonatelnost rozhodnutí, proti kterému bylo podáno dovolání, neboť hrozí, že neprodleným výkonem dovoláním napadeného rozhodnutí utrpí závažnou újmu. Dále namítá, že se odvolací soud dostatečně nevypořádal s námitkami uplatněnými v odvolání, když po doplnění dokazování uzavřel, že soud prvního stupně dospěl ke správným závěrům, a to přestože nebyl proveden jediný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že by se s obviněným K. na nelegální těžbě vůbec domlouval, natož že by se takového jednání účastnil. Obviněný s ohledem na výše uvedené opakuje, že trvá na své nevině a opětovně apeluje na uplatnění zásady in dubio pro reo, která byla v rámci trestního řízení závažně a opakovaně porušována. V prvé řadě poukazuje na nesprávné hmotněprávní posouzení jednání, které je mu kladeno za vinu, a to v návaznosti na provedené důkazy, když soud prvního stupně zaujal přesvědčení o vině obviněného výhradně na základě výpovědi M. K., která však byla nepravdivá a byla učiněna vědomě ve snaze obviněnému uškodit a zároveň získat prospěch v podobě snížení trestu za jednání, u kterého již od počátku bylo zcela zřejmé, že se jej K. dopustil. Obviněný je přesvědčen o

existenci extrémního nesouladu mezi učiněnými skutkovými zjištěními a právními závěry soudů. Zásadně zpochybňuje také právní závěry učiněné ohledně otázky jeho zavinění, když nadále trvá na tom, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, nedopustil. Obviněný předně zásadně nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně, potvrzenými odvolacím soudem v napadaném usnesení, že měl společně s M. K. organizovat a provést nelegální těžbu dřevní hmoty v k.ú. XY, když nebylo prokázáno, že by se s K. na nelegální těžbě vůbec domlouval, obdobně jako nebylo prokázáno, že by si měli oba společně vytipovat k výše uvedenému předmětné pozemky poškozených. Nedává smysl, aby si obviněný, jakožto osoba odborně vzdělaná, počínal tak, že by zadal provedení nelegální těžby na sousedních pozemcích v době, kdy sám zadal provést těžbu na svých pozemcích, což jej s nelegální těžbou samozřejmě ihned spojilo, navíc v místě, kde je svou odbornou činností lesního hospodáře dobře znám. Nedává totiž vůbec smysl výše uvedeným způsobem na sebe při krádeži dřeva takto upozorňovat a vzdělaná osoba by si takto amatérsky jistě nepočínala. Závěr odvolacího soudu, že o vině obviněného svědčí fakt, že převedl svou společnost na nového majitele, rovněž nebyl prokázán. Tato skutečnost přitom jenom dosvědčuje, jak jej celá událost poškodila, když s ním v dané oblasti po prošetřování mimo jiné i ze strany Lesů ČR odmítli všichni nadále spolupracovat a obviněný se z dané oblasti dokonce musel odstěhovat. Obviněný opakovaně apeloval na soud prvního stupně i odvolací soud, že se obviněný K. bohužel hájí uváděním zcela nepravdivých a lživých tvrzení, která ničím nedokládá. Přesto oba soudy nepochopitelně a zcela nelogicky tato tvrzení přejaly. Obviněný také upozorňuje na to, že nebyl proveden v rámci řízení před soudem prvního stupně ani před odvolacím soudem jediný důkaz k tomu, že by se měl účastnit zaměřování pozemků v dědictví po p. H., na kterých byla provedena nelegální těžba. Svědek D. K. při svém výslechu uvedl, že zaměřování prováděl na žádost K. a že vyznačování pozemků po p. H. se nikdy neúčastnil obviněný, kterého viděl třikrát, ale vždy při vyznačování pozemků spol. V., resp. když mu předával výsledek těchto vyměřování. Absurdně mu také vyznívá tvrzení spoluobviněného K., že měl původně plán vytěžít pozemky společně s ním s tím, že pokud by se na to tzv. přišlo, tak uhradí škodu a vymluví se na omyl. K. však v předmětné věci žádnou škodu neuhradil a naproti tomu obviněný ze svých prostředků uhradil Lesům ČR škodu způsobenou chybně provedenou těžbou poté, co zjistil, že se skutečně jedná o pozemky sousedící s pozemky jím zastupované společnosti V.

V další části dovolání se obviněný zabývá rekapitulací námitek, vztahujících se k jednotlivým pasážím odůvodnění nalézacího soudu, které uplatnil ve svém odvolání a na jejichž podkladě spatřoval vadu extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a přijatými skutkovými zjištěními. Konkrétně se pak jedná o bod č. 48 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, k němuž namítá, že nebylo prokázáno, či byl nápad uvést na kupní smlouvu na pozemky zakoupené společností V., jméno syna spoluobviněného K. Dále o bod č. 49, kde rozebírá, co bylo důvodem podání žádosti do katastru nemovitostí a kdo byl jejím iniciátorem, přičemž namítá, že žádost na KN podal na přání spoluobviněného K. V bodu 50 opakuje námítka ohledně jeho přítomnosti při zaměřování pozemků po zemřelém F. H., která vyplývá z výpovědi geodeta pana K., kterou považuje za zmatečnou. Ačkoli jsou ve výpovědích geodeta K. patrné značné nesrovnalosti, soud prvního stupně jej nedovolil obviněnému znovu vyslechnout k dovysvětlení některých dalších skutečností. Ani odvolací soud následně svědka K. v rámci doplnění dokazování nevyslechl. Soud měl také dle názoru obviněného sám provést místní šetření a provést výslech geodeta přímo na místě, aby mu ukázal, jaké pozemky vlastně zaměřoval a na jakých se setkal s obviněným. V bodu č. 51 obviněný spekuluje se závěrem soudů, zda těžba na pozemcích poškozených musela nutně probíhat současně s těžbou na pozemcích V. Dle jeho názoru není tato skutečnost úplně předmětem sporu ani není příliš významná. Podstatné je, že tato skutečnost neznamená, že by o nelegální těžbě na pozemcích poškozených musel vědět. Dále k bodu č. 55 napadeného rozsudku, že po dokončení těžby nedošlo ke sporu mezi oběma spoluobviněnými, uvádí, že vůbec není podstatné, zda spoluobvinění měli spor či nikoliv, když dle názoru obviněného nesvědčil K. lživě kvůli osobní mstě, ale kvůli vlastnímu prospěchu. Spoluobviněný K. již byl předtím několikrát trestán a měl tak zcela jasnou představu o tom, jak probíhá trestní řízení. Obviněného jako osobu bezúhonnou do celé věci zatáhl jednak proto, aby se mu poměrně snížila částka k úhradě škody, ale také proto, že mohl zcela logicky očekávat, že mu spolupráce s OČTŘ přinese snížení trestu, což se i stalo, ačkoliv to soud prvního stupně ve svém odůvodnění výslovně nezohledňuje. Dále v bodu č. 56 poukazuje na rozpory ve výpovědích spoluobviněného K., které dokreslují, že jeho výpověď byla zcela jistě účelová a lživá. Uvedené argumentační okruhy doprovází vlastními skutkovými závěry, založenými na polemice s výsledky hodnotícího postupu nalézacího soudu a dospívá k přesvědčení, že ve svém souhrnu představují extrémní

nesoulad mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními, neboť z žádného důkazu nevyplývá, že by se podílel na jednání kladeném mu za vinu, natož že by se na předmětném jednání s kýmkoliv domlouval.

V neposlední řadě obviněný uvádí, že ač v jednotlivých námitkách odvolací soud neshledal jakékoli porušení zásady presumpce nevinu, v souhrnu těchto nesouladů, jež nadepsané řízení vykazuje, mohlo dojít, a dle přesvědčení obviněného také došlo k porušení této významné zásady, když se jak soud prvního stupně, tak soud odvolací, nevypořádaly s jeho námitkami. Při zvážení shora uvedených okolností konstatuje, že jeho jednání, spočívající v tvrzeném skutku zločinu krádeže ve smyslu ustanovení § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, nebylo nalézacím ani odvolacím soudem prokázáno. Obviněný proto navrhuje, aby Nejvyšší soud jako soud dovolací rozhodl následovně tak, že podle ust. § 265k odst. 1 tr. ř. zruší usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 3 To 624/2019-1470 ze dne 26. 8. 2020, jakož i případná rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně pozbyla podkladu, dále dle ust. § 265m odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že se obviněný zprošťuje obžaloby, příp. alternativně tak, že dle ust. § 265l odst. 1 tr. ř., přikáže Okresnímu soudu v Českém Krumlově, aby věc opětovně projednal, popř. aby zvážil, zda není vhodné věc vrátit státnímu zástupci k došetření.

V doplňku dovolání ze dne 21. 3. 2021 obviněný poukazuje na znalecký posudek Ing. Reného Taubera, který potvrzuje obhajobu obviněného, zcela absentuje motivace jednání obviněného, jeho zisk, nebyla prokázána jeho účast na krádeži dřeva.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství využila svého práva a k dovolání obviněného se vyjádřila. Ve svém vyjádření stručně shrnula dosavadní průběh trestního řízení a dále uvedla, že podané dovolání se opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., založený na námitce nesprávného právního posouzení skutku, pokud jím byl dovolatel pod body 1) – 3) výroku o vině uznán vinným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku, spáchaným za podmínek § 23 tr. zákoníku ve spolupachatelské formě trestné součinnosti s obviněným M. K. Z hlediska způsobu odůvodnění namítané nesprávnosti právního posouzení skutku tak, jak vyplynulo z výroku o dovolatelově vině, je především zřejmé, že soudům vytýká nesprávný způsob vyhodnocení provedených důkazů, a to v takové intenzitě porušení svého práva na spravedlivý proces, že se skutkové okolnosti přisouzeného jednání nacházejí v extrémním rozporu s důkazy, kterými byly soudy vedeny při jejich přijetí. Argumentace obviněného ovšem směřuje pouze k revizi skutkových zjištění, které se týkají rozhodných skutkových okolností posuzovaného případu odcizení dřevní hmoty z parcel zákonných dědiců po zemřelém zůstaviteli F. H., a to právě z toho hlediska, zda jsou výsledkem takového hodnotícího postupu při provádění důkazů, který je spojen s důsledným respektem k pravidlům, uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř., aniž by o jeho výsledku byly dány důvodné pochybnosti. Jestliže dovolatel na podkladě výše konstatovaných procesních výhrad dovozuje závěr o nesprávném právním posouzení skutku, nelze na jeho dovolání nahlížet jinak, než tak, že se opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. pouze formálně, neboť se cestou své dovolací iniciativy domáhá pouze přehodnocení soudy učiněných skutkových zjištění. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. totiž nemůže být naplněn námitkami, které jsou polemikou se skutkovým zjištěním soudů, se způsobem hodnocení důkazů nebo s postupem při provádění důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2002, sp. zn. 7 Tdo 686/2002).

Obviněným konstatované námitky, týkající se těch rozhodných skutkových zjištění, na kterých je výrok o jeho vině založen, nemají povahu právně relevantních námitek, a to i přesto, že se jejich prostřednictvím v návaznosti na léty ustálenou judikaturu poukazuje na splněné podmínky výjimečného zásahu do skutkového stavu věci. Pokud v uvedené argumentační souvislosti dovolatel namítá splněné podmínky aplikace zásady *in dubio pro reo*, pak má taková námitka opět vztah pouze ke zjištění skutkového stavu věci na základě provedení dokazování, a to bez důvodných pochybností, když platí „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Nad rámec shora uvedeného státní zástupkyně zdůrazňuje, že Listina ani Úmluva neupravují úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení obviněného za trestný čin. Hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti a důkazní hodnoty, stejně jako úroveň jistoty, jaká se vyžaduje pro odsouzení, je zásadně věcí obecných soudů. Ústavní soud přitom konstatoval, že měly-li obecné soudy po řádném provedení a vyhodnocení důkazů za to, že skutek byl dostatečně prokázán, nebyly podmínky pro

uplatnění zásady in dubio pro reo naplněny, neboť soudy žádné pochybnosti neměly. Jestliže tedy soudy hodnotily provedené důkazy odlišným způsobem než osoba obviněná, neznamená tato skutečnost automaticky porušení zásady volného hodnocení důkazů, zásady in dubio pro reo, případně dalších zásad spjatých se spravedlivým procesem (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 3 Tdo 1615/2014).

Na podkladě dostupného spisového materiálu státní zástupkyně konstatuje, že vina dovolatele byla na základě zjištěného skutkového stavu věci bez důvodných pochybností prokázána, neboť soud prvního stupně všechny provedené důkazy velmi pečlivě a v souladu s předepsaným postupem ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. zanalyzoval a vyhodnotil. Soud odvolací se opatřeným důkazním stavem věci zabýval ve světle doplněných důkazů s tím přezkumným závěrem, že takto doplněný důkazní stav není způsobilý ke zvrácení skutkového stavu věci, který byl bez důvodných pochybností zjištěn již na prvostupňové úrovni. Příslušné pasáže odůvodnění jak rozsudku soudu nalézacího, tak i usnesení soudu odvolacího ve spojení s opatřeným důkazním stavem věci totiž nenechávají na pochybách, že má závěr o dovolatelově vině zcela jednoznačnou oporu v provedených důkazech, aniž by tak byly dány jakékoliv pochybnosti o správnosti tohoto rozsudečného výroku a o jeho plném souladu s jeho skutkovým podkladem.

Vzhledem k tomu, že dovolatel v podaném dovolání neuplatnil žádnou námitku hmotněprávní povahy, ale namítal pouze odlišná skutková zjištění, než byla ta, která se stala podkladem výroku o jeho vině, nesplnil podmínku k tomu, aby bylo možno zabývat se posouzením jemu přisouzeného skutku z hlediska ustanovení hmotného práva. Závěrem tedy státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství navrhla, aby Nejvyšší soud rozhodl o dovolání obviněného Z. P. tak, že se odmítá podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Současně navrhla, aby takto bylo podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodnuto v neveřejném zasedání a dále vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiných rozhodnutí Nejvyššího soudu, než jsou uvedena v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a), b) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Obviněný ve svém dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle kterého lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedeního dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř. ani přezkoumávání úplnosti provedeního dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Nejvyšší soud po prostudování předloženého spisového materiálu shledal, že obviněný Z. P. sice podal dovolání z důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v dovolání však ve skutečnosti nenamítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale pouze napadá soudy učiněná skutková zjištění. Námitky obviněného, v jejichž rámci namítal nesprávné hodnocení důkazů (a to konkrétně výpovědi spoluobviněného M. K., výpovědi svědka D. K.) a vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (např. neprovedení jediného důkazu, ze kterého by vyplývalo, že by se s obviněným K. na nelegální těžbě vůbec domlouval, natož že by se takového jednání účastnil, nebo skutečnost, že by se obviněný zúčastnil zaměřování pozemků, na kterých byla provedena nelegální těžba), je nutno považovat za námitky skutkového charakteru týkající se úplnosti a hodnocení provedeního dokazování. V podaném dovolání tedy obviněný neuplatnil žádnou námitku v tom smyslu, že by uvedená skutková zjištění nenaplnovala znaky spáchaného trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Je třeba konstatovat, že obviněný se svým dovoláním pouze domáhá, aby na základě jiného hodnocení důkazů byl jiným způsobem posouzen skutek, pro který byl stíhán. Uvedenou skutečnost však nelze podřadit pod dovolací důvod vymezený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., dle kterého je dovolání možno podat, spočívá-li rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

Ke konkrétním námitkám obviněného Nejvyšší soud ve stručnosti uvádí následující.

Dle obviněného nebylo soudy prokázáno, či nápad byl uvést na kupní smlouvu na pozemky zakoupené společností V., jméno syna spoluobviněného K. K této námitce Nejvyšší soud uvádí, že tato skutečnost není pro posouzení věci podstatná. Obviněný K. uvedl, že oba obvinění byli v předmětné době zatíženi celou řadou exekucí. Z toho důvodu se snažili veškerý svůj majetek vést přes někoho jiného. I proto měly být původně pozemky nakoupeny na syna obviněného M. K. juniora. Toto jeho tvrzení je podporováno samotnou kupní smlouvou, na které bylo skutečně nejprve uvedeno jméno syna obviněného K. Je však podporováno i výpisem exekučních řízení vedených na obviněného P., ale samozřejmě i listinami týkajícími se bankovních účtů, ze kterých se podává, že obviněný K. využíval bankovní účet, jehož majitelem byl jeho syn, a obviněný P. pak účet své matky, což J. P. sama ve svém vysvětlení potvrdila. Stěžejní důvod proč tomu tak bylo si lze s ohledem na exekuce, které byly proti nim vedeny, snadno představit, a to vyhnout se exekučnímu postihu. Popřel-li obviněný tedy jakoukoliv trestnou součinnost se spoluobviněným M. K. s tím, že motivace k jejímu spáchání byla pouze na straně jmenovaného, pak nelze přehlédnout zjištění plynoucí z výpisu exekučních řízení vedených právě na jeho osobu, jakož i zjištění o využívání matčina bankovního účtu pro účely jeho vlastního platebního styku. K námitce

obviněného, že o jeho vině nesvědčí fakt, že převedl svou společnost na nového majitele, Nejvyšší soud ve stručnosti dodává, že celkové snaze obviněného P. zbavit se odpovědnosti za stíhanou trestnou činnost odpovídá mimo jiné i jeho následné počínání, když ihned v únoru 2016 převedl samotnou společnost V. jinému subjektu, přestože mělo jít podle jeho obhajoby do té doby o prosperující firmu. Obviněný dále popírá svou přítomnost při zaměřování pozemků po zemřelém F. H., která vyplývá z výpovědi svědka D. K., a namítá, že i přes značné nesrovnalosti v jeho výpovědi jej soud prvního stupně nedovolil obviněnému znovu vyslechnout. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že souhlasí s názorem nalézacího soudu, který považoval opětovný výslech svědka K. za nadbytečný. Tento svědek byl k věci podrobně vyslechnut a od doby provedení jeho výslechu nebyly ve věci v rámci dokazování objeveny žádné podstatné nebo rozporuplné skutečnosti a informace, ke kterým by bylo zapotřebí svědka znovu vyslechnout. Tvrzení obviněného navíc nelze přisvědčit. Z výpovědi svědka D. K. jednoznačně plyne, že ve třech případech byl zaměřování přítomen i obviněný P., z čehož v jednom případě byl přítomen na pozemku, kde se nacházel krmelec. Z přílohové mapy pak vyplynulo, že krmelec se nacházel na dvou pozemcích a to č. XY a XY, tedy na pozemcích ve vlastnictví poškozených M. H., resp. R. L.

Podle přesvědčení obviněného se v projednávaném případě jednalo o těžbu pouze na pozemcích, které zcela legálním způsobem zakoupila jím zastupovaná společnost V. K této námitce Nejvyšší soud konstatuje, že jak i soudy nižších stupňů v této souvislosti zcela logicky dovodily, že právě obviněného odborné zaměření, dané letitým výkonem funkce lesního hospodáře, jakož i s tím související praktické zkušenosti v tomto směru bránily jím tvrzenému stavu nevědomosti o velmi výrazném překročení těžebních předpokladů, odpovídajících avizovanému rozsahu vytěžení dřevní hmoty z pozemků, zakoupených do vlastnictví jím zastupované společnosti V. Celkový rozsah provedené těžby, jenž výrazně překročil právě obviněným P. ohlášené předpoklady těžby, společně s prokazovanou iniciativou obou obviněných při zjišťování vlastnických poměrů po původním zemřelém majiteli, účast obviněného při urychleném zaměřování pozemků bez informování vlastníků sousedících pozemků, sjednání kontraktů s řadou odběratelů o dodávce podstatně většího množství dřevní hmoty, než jak mohlo být předpokládáno, společně i se zjištěním, že obviněný P. se v kritické době na místě prováděné těžby i vyskytoval, odůvodňují i nadále správnost závěrů soudů, že v projednávané věci šlo o společný projekt obou obviněných, kteří využili té skutečnosti, že jde o dlouhodobě neobhospodařované pozemky a jejich nelegální zásah nebude zavčas odhalen, přičemž s odstupem času ani nebude možno ustanovit skutečné pachatele. Ač tedy obviněný ve svém mimořádném opravném prostředku setrvává na své obhajobě, že se žádné trestné činnosti v souvislosti s neoprávněnou těžbou dřevní hmoty na cizích pozemcích nedopustil, natož pak na podkladě vzájemné dohody se spoluobviněným M. K., nelze této jeho verzi přisvědčit. Na základě provedení dokazování bylo bezpečně prokázáno, že si obvinění společně nejprve vytypovali v katastrální mapě v katastrálním území XY, obec XY, okres XY, lesní pozemky na parcelách č. XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, XY, které byly ve výpisu z katastru nemovitostí zapsány na F. H. Tyto nechali následně geodeticky vytyčit a v období nejméně od listopadu 2015 do začátku ledna 2016 zde provedli neoprávněnou těžbu dřevní hmoty, čímž způsobili v souhrnu škodu ve výši téměř 2 mil. Kč.

Obviněný v rámci svého dovolání namítl extrémní nesoulad mezi obsahem provedených důkazů a soudy učiněnými skutkovými zjištěními, které postrádají obsahovou spojitost s provedenými důkazy. Nejvyšší soud zásadně nezasahuje do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. Učinit tak může jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V takovém případě je zásah Nejvyššího soudu namístě proto, aby byl dán průchod ústavně garantovanému právu na spravedlivý proces. Extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy je dán zejména tehdy, když skutková zjištění soudů nemají obsahovou spojitost s důkazy, když skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, když skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod.

V posuzovaném případě se v poměru mezi skutkovými zjištěními Okresního soudu v Českém Krumlově, z nichž v napadeném usnesení vycházel také Krajský soud v Českých Budějovicích, na straně jedné a provedenými důkazy na straně druhé rozhodně nejedná o žádný extrémní rozpor. Soudy se dostatečně vypořádaly s obsahem jednotlivých důkazů, podrobně a dostatečně přesvědčivě vyložily svoje úvahy, jimiž se řídily při hodnocení důkazů a rozporů mezi nimi a při posuzování obhajoby obviněných. Soudy

získaly bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině po logickém zhodnocení před nimi provedených důkazů, zejména z výpovědi spoluobviněného M. K., který se rozhodl ve věci vypovídat a trestnou činnost doznal. Rozvedl, že spoluobviněný P. za ním přišel s tím, že by se daly v XY zakoupit pozemky, ze kterých by mohl být dobrý obchod. Když se na pozemky společně dívali, narazili na pozemky po zemřelém H. Vydali se proto zjistit podrobnosti na katastrální úřad, a když zjistili, že pozemky nikdo nevlastní, domluvili se, že je rovněž vytěží. To, že šlo o společný obchod obou obviněných, lze dovodit i z celé řady svědeckých výpovědí. Přestože drtivá většina těžařů a brigádníků popsala, že přicházeli do styku zejména s obviněným K., ještě to nedokazuje, že jednání spáchal jen tento obviněný. Naopak z jeho výpovědi plyne, že se spolu domluvili na tom, že obviněný K. sežene lidi, které bude úkolovat a vyplácet, a obviněný P. se postará o samotný těžební zásah a prodej vytěženého dřeva. I z tohoto důvodu se nemusel nutně obviněný P. na místě těžby vyskytovat tak často jako obviněný K. A přesně tímto způsobem to vnímali i svědci – P. F., svědek K., ale i mnozí další, kteří popsali, že obviněného P. na místě těžby sice vídali zřídka, přesto nabyli dojmu, že jde o jejich společný projekt. Není úkolem Nejvyššího soudu jako soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Soudy jasně, srozumitelně a zejména logicky vysvětlily své hodnotící úvahy, přičemž se nedopustily žádné deformace důkazů a ani jiného vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. To, že obviněný nesouhlasí se způsobem, jímž soudy hodnotily důkazy, a že se neztotožňuje s jejich skutkovými zjištěními, není dovolacím důvodem. Nejvyšší soud nepřihlédl k doplnění dovolání obviněného, které bylo podáno po uplynutí dovolací lhůty, a to v souladu s judikaturou Ústavního soudu.

Pro úplnost zbývá dodat, že ani tvrzení obviněného, že nebylo postupováno v souladu se zásadou in dubio pro reo nelze považovat za relevantní výhradu, neboť tato námitka směřuje do oblasti skutkových zjištění a proti způsobu hodnocení provedených důkazů. Uvedené pravidlo vyplývá ze zásady presumpce neviny, zakotvené v § 2 odst. 2 tr. ř. a má vztah pouze ke zjištění skutkového stavu na základě provedeného dokazování, a to bez důvodných pochybností. Je tudíž zjevné, že pravidlo má procesní charakter, týká se jen otázek skutkových a jako takové není způsobitelné naplnit obviněným zvolený, avšak ani žádný jiný dovolací důvod.

S ohledem na skutečnosti shora rozvedené Nejvyšší soud dovolání obviněného Z. P. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., jelikož bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., aniž by musel věc meritorně přezkoumávat podle § 265i odst. 3 tr. ř. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

Předseda senátu Nejvyššího soudu neshledal důvody pro postup podle § 265o tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 24. 3. 2021

JUDr. Jiří Pácal
předseda senátu